Lieta Nr. C30460210

Nr. CA-2929-13/7

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 13.novembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.Jēkabsone,

tiesneši S.Sēbriņa, G.Ungurs

ar tiesas sēdes sekretāri M.Buličevu,

piedaloties advokātam I.Krievam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu apdrošināšanas akciju sabiedrības „Gjensidige Baltic" prasībā pret AS „G4S Latvia" par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības piedziņu sakarā ar apdrošināšanas akciju sabiedrības „Gjensidige Baltic" apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 10.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

2010.gada 23.martā apdrošināšanas akciju sabiedrība „Gjensidige Baltic" iesniegusi Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā prasību pret AS „G4S Latvia" par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības piedziņu.

Prasībā norādīts, ka 2009.gada 5.janvārī prasītāja noslēgusi īpašuma apdrošināšanas līgumu (polise Nr. ID 074250) ar SIA „Greis", ar kuru apdrošināti SIA „Greis" noliktavā Liepājā, /adrese/ 1.stāvā esošie tabakas izstrādājumi, cigaretes, higiēnas preces, pārtikas preces un Telekom zvanu kartes.

2009.gada 9.oktobrī notikusi zādzība ar ielaušanos no SIA „Greis" noliktavas /adrese/ telpām, kā rezultātā nozagti tabakas izstrādājumi Ls 14 043,53 vērtībā.

SIA „Greis" noliktavas telpu apsardzi veikusi atbildētāja.

2009.gada 9.decembrī prasītāja izmaksājusi SIA „Greis" apdrošināšanas atlīdzību Ls 13 743,58.

Apdrošināšanas atlīdzību prasītāja kā SIA „Greis" apdrošinātājs izmaksājusi atbilstoši apdrošināšanas līgumam, līdz ar ko saskaņā ar likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo un trešo daļu prasītāja pārņēmusi apdrošinātās personas, kam izmaksāta apdrošināšanas atlīdzība, t.i. SIA „Greis", prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem.

Apdrošināšanas līguma īpašajos nosacījumos ierakstīts, ka telpas tiek nodrošinātas ar apsardzes un ugunsdrošības signalizāciju.

Starp SIA „Greis" un atbildētāju 2003.gada 1.oktobrī noslēgts līgums Nr. T-673 par tehniskās apsardzes pakalpojumu sniegšanu.

Atbildētāja trauksmes signālu no noliktavas saņēmusi 2009.gada 9.oktobrī plkst. 03:05:38 un ierodoties operatīvā reaģēšanas grupa nav konstatējusi redzamus objekta bojājumus, taču saskaņā ar Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kriminālpolicijas biroja 2009.gada 26.oktobra vēstuli Nr. 20/19-1115 zādzība notikusi, izsitot noliktavas sienā caurumu.

Atsaucoties uz apsardzes pakalpojumu līguma 2.1., 2.3., 5.1.punktu, prasītāja norādījusi, ka atbildētāja nav veikusi objekta apskati, kā rezultātā trešās personas varējušas netraucēti īstenot zādzību ar ielaušanos. Šo apstākļu dēļ atbildētāja nes pilnu materiālo atbildību par zaudējumu, kāds radies SIA „Greis" atbildētājas vainas dēļ.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1587., 1775., 1779.pantu, Apsardzes darbības likuma 18.pantu, likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo un trešo daļu, Īpašuma apdrošināšanas noteikumu Nr. 51 20.punktu, lūdzot tiesu piedzīt no atbildētājas prasītājas labā izmaksāto apdrošināšanas atlīdzību Ls 13 743,58 un tiesāšanās izdevumus.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 10.aprīļa spriedumu noraidīta AAS „Gjensidige Baltic" prasība pret AS „G4S Latvia" par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības piedziņu.

Spriedumā norādīts, ka lietā nav strīda, ka 2009.gada 5.janvārī starp SIA „Greis" kā apdrošinājuma ņēmēju un prasītāju noslēgts apdrošināšanas līgums, ar kuru apdrošināts SIA „Greis" īpašums – noliktava /adrese/, un ka 2003.gada 1.oktobrī starp SIA „Greis" kā

pasūtītāju un atbildētāju kā izpildītāju noslēgts līgums Nr. T-673 par tehniskās apsardzes pakalpojumu sniegšanu, saskaņā ar kuru atbildētāja uzņēmusies organizēt un veikt SIA „Greis" objekta /adrese/tehnisko apsardzi.

Tiesa konstatējusi, ka apsardzes pakalpojumu līguma 2.1.punktā noteikts, ka atbildētāja pēc trauksmes signāla saņemšanas ierodas apsargājamā objektā četru minūšu laikā, lai noskaidrotu trauksmes iemeslus un nepieciešamības gadījumā veiktu aizturēšanu vai nodrošinātu objekta apsardzi un drošību, informējot par to SIA „Greis" vai tās kontaktpersonas; patruļekipāža vai apsardzes darbinieks apsargā objektu līdz SIA „Greis" vai tās pilnvaroto personu ierašanās brīdim, ja izpildītājs un pasūtītājs nevienojas citādi.

Prasība tostarp pamatota ar Civillikuma 1779.pantu. Lai atzīstu zaudējumu atlīdzības pienākumu, nepieciešams konstatēt prettiesisku rīcību, nodarītāja vainu, zaudējumu esamība un to apmēru un cēlonisko sakaru starp prettiesisko rīcību un zaudējumiem.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, tiesa atzinusi, ka prasītāja savu prasību nav pierādījusi.

Zādzības rezultātā SIA „Greis" nodarīti zaudējumi Ls 14 043,53, prasītāja izmaksājusi SIA „Greis" apdrošināšanas atlīdzību Ls 13 743,58, taču lietā nav pierādītas atbildētājas darbības vai bezdarbības, kas būtu cēloniskā sakarā ar sekām, t.i., nav pierādīts, ka zaudējumi, kurus lūgusi piedzīt prasītāja, būtu nodarīti atbildētājas vainas dēļ. Tiesa nav konstatējusi atbildētājas prettiesisko rīcību, ne arī vainu, kuru dēļ radušies zaudējumi prasītājai. Šo apstākļu dēļ tiesa uzskatījusi, ka nav pamata apmierināt prasību par zaudējumu piedziņu. Likums zaudējumu atlīdzības pienākumu nesaista vienīgi ar zaudējuma faktu, bet paredz arī zaudējuma nodarītāja vainu kā obligātu priekšnosacījumu zaudējumu piedziņai.

Saskaņā ar Apsardzes darbības likuma 18.pantu apsardzes komersanta pienākums ir normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā atlīdzināt trešajām personām tos zaudējumus, kurus viņš nodarījis ar savu darbību vai bezdarbību.

Civillikuma 1773.pants nosaka, ka zaudējums ir tiešs, kad tas ir prettiesīgas darbības vai bezdarbības dabiskās un nepieciešamības sekas.

2009.gada 9.oktobrī uz atbildētājas Vadības kontroles centru saņemts trauksmes signāls no objekta /adrese/ un atbildētājas operatīvās reaģēšanas grupa objektā ieradusies, iekļaujoties četru minūšu termiņā, kas noteikts līguma 2.1.punktā.

Atbildētāja norādījusi, ka pie objekta ieejas, nekonstatējot nekādus bojājumus, sazinājusies ar SIA „Greis" kontaktpersonu, kurai ziņojusi par situāciju, norādot, ka apkārt ēkai nav iespējams apiet sakarā ar nožogojumu un slēgtajiem vārtiem, uz ko kontaktpersona norādījusi, ka uz objektu neizbrauks un atbildētājas darbinieki var objektu atstāt. Šos apstākļus lietā apstiprina sarunu ieraksts un foto izdrukas, no kurām izriet, ka no ieejas puses apkārt mājai apiet nav iespējams nožogojuma dēļ.

No apsardzes pakalpojuma līguma 5.2.punkta izriet, ka atbildētāja nes pilnu materiālo atbildību par zaudējumu, kāds radies SIA „Greis" atbildētājas vainas dēļ. No minētā izriet, ka atbildētāja nav uzņēmusies nest atbildību par citu trešo personu nodarītajiem zaudējumiem SIA „Greis".

Tiesa, atsaucoties uz likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu, secinājusi, ka regresa prasība vēršama tieši pret vainīgo personu, kas šajā konkrētajā gadījumā ir persona, kas atbildīga par zaudējumiem, kura SIA „Greis" noliktavai sienā izsitusi caurumu un no noliktavas nozagusi cigaretes, par ko uzsākts kriminālprocess.

Par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 10.aprīļa spriedumu AAS „Gjensidige Baltic" iesniegusi apelācijas sūdzību, tās ieskatā spriedums nav pareizs un nav pamatots.

Prasītāja nepiekrīt tiesas secinātajam, ka zaudējumi nav nodarīti atbildētājas vainas dēļ.

Prasītāja, izmaksājot apdrošināšanas atlīdzību, izpildījusi savas saistības pret apdrošināto personu, līdz ar ko saskaņā ar likuma ,,Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo un trešo daļu prasītāja pārņēmusi apdrošinātās personas, kam izmaksāta apdrošināšanas atlīdzība, prasības tiesības pret personu, kas atbildīga par zaudējumiem.

Prasītājas ieskatā par nepārprotamu līguma noteikumu neizpildes faktu liecina tas, ka atbildētājas pārstāvji, kas ieradušies objektā pēc trauksmes signāla saņemšanas, nav redzējuši sienā izsisto caurumu, lai gan apsardzes līguma 2.3.punkts paredz, ka apsardze un aizsardzība ietver sevī apsargājamā objekta un tā tuvākās apkārtnes novērošanu ar mērķi atklāt un novērst iespējamā uzbrukuma draudus un garantēt objekta neaizskaramību.

Tiesa nav ņēmusi vērā apsardzes līgumā iekļautos nosacījumus, no kuriem izriet, ka atbildētājai jāveic objekta apskati. Atbildētāja nav veikusi objekta apskati, kā rezultātā trešās personas varējušas netraucēti īstenot zādzību ar ielaušanos, radot zaudējumus.

Prasītāja atsaukusies uz Civillikuma 1587., 1775. un 1779.pantu un tās ieskatā atbildētāja nav ievērojusi apsardzes līguma 2.1. un 2.3.punkta nosacījumus (prettiesiska rīcība ar atbildētājas vainu), līdz ar to saskaņā ar apsardzes līguma 5.1., 5.2.punktu, Apsardzes darbības likuma 18.pantu, Civillikuma 1779.pantu atbildētāja nes pilnu materiālo atbildību par zaudējumu, kāds radies SIA ,,Greis" atbildētājas vainas dēļ.

Tāpat lietā nevar secināt, ka atbildētāja sazinājusies ar SIA ,,Greis" pilnvaroto kontaktpersonu. Persona, kam atbildētājas darbinieki zvanījuši, nav uzskatāma par personu, kurai saskaņā ar apsardzes līguma 3.4.punkta noteikumiem ir pilnvaras šādās situācijās pieņemt lēmumus un komunicēt ar atbildētāju.

Lietā nav arī pierādīts, ka apsargājamo objektu nevar apsekot. Ēka un tās tuvākā apkārtne ir brīvi apstaigājama un nekas nav varējis traucēt tās novērošanu un zādzības novēršanu.

Paskaidrojumos par AAS „Gjensidige Baltic" apelācijas sūdzību AS „G4S Latvia" norādījusi, ka tā pievienojas spriedumam un uzskata to par pamatotu, bet prasītājas argumentus apelācijas sūdzībā par nepamatotiem un noraidāmiem.

AS „G4S Latvia" ieskatā nav pieļaujama regresa prasības vēršana pret atbildētāju.

No likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta izriet, ka viens no regresa prasības esamības elementiem ir apdrošinātās personas prasības tiesības, kas nozīmē, ka regresa kārtībā var pārņemt tikai prasījumus, kas jau ir radušies. Šajā gadījumā SIA ,,Greis" nav cēlusi nekādas pretenzijas, turklāt tas jādara nekavējoties pēc attiecīgā gadījuma iestāšanās. Apdrošinātājam nav tiesību celt jaunu prasījumu par līgumsaistību neizpildi, jo regresa prasības gadījumā apdrošinātājs neiestājās apdrošinātā vietā līgumiskās attiecībās, bet tikai pārņem jau esošu prasījumu.

Apdrošinātājs iegūst tiesību regresa kārtībā vērsties tikai par tiem zaudējumiem, kurus tas ir apdrošinājis un par kuriem tas izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību. Īpašums nav apdrošināts pret trešo personu līgumsaistību neizpildes rezultātā radušies zaudējumiem. Zaudējumu atlīdzības pieteikumā klients kā zaudējuma veidu norādījis preču zādzība, nevis līgumsaistību neizpilde. Prasītāja nav apdrošinājusi riskus, kas saistīti ar trešo personu līgumsaistību nepienācīgu izpildi, līdz ar ko tā nepārņem prasījumus saistībā ar kuriem tā nav izmaksājusi atlīdzību.

Regresa prasību var vērst pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem. Atbildētāja nav radījusi zaudējumus, notikusi ir zādzība, kuru veikušas trešās personas.

Atbildētāja vēlreiz vēlas uzsvērt, ka prasītāja nav pierādījusi visu trīs zaudējumu priekšnosacījumu esamību – vainojamu darbību, cēloņsakarību, zaudējumu esamību.

Atsaucoties uz Civillikuma 1779. un 1785.pantu, atbildētāja norādījusi, ka strīds ir par līgumiskas saistības izpildi un līgumiskās atbildības gadījumā ir jākonstatē līgumisks pārkāpums, kas nav konstatēts.

Apsardzes līguma 2.1.punktu atbildētāja ir izpildījusi, pēc trauksmes signāla saņemšanas apsargājamā objektā ieradusies četru minūšu laikā. Atbildētāja iesniegusi tiesā telefonsarunas ierakstu, ka tā informējusi klienta pārstāvi /pers. G/, kura atteikusies ierasties objektā un veikt iekštelpu pārbaudi. Telefonsarunā /pers. G/ nav norādījusi, ka viņa nav SIA ,,Greis" kontaktpersona; no SIA ,,Greis" nav saņemtas pretenzijas, ka atbildētāja nebūtu to informējusi par notikumiem objektā.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, atbildētājas ieskatā prasītāja šo apsardzes līguma pārkāpumu nav pierādījusi, ne arī atspēkojusi atbildētājas iebildumus.

Neviens no apsardzes līguma punktiem neparedz operatīvās grupas pienākumu apsekot objektu un tuvāko apkārtni. Prasītājas minētais apsardzes līguma 2.3.punkts ir vispārīgs un komplekss punkts, ko atbildētāja izpildījusi, uzstādot tehniskās apsardzes signalizāciju.

Atbildētāja ievērojusi arī apsardzes līguma 2.4.punktu, tās darbinieki rīkojušies labā ticībā un iespēju robežās apsekojuši objekta apkārtni. Atbildētāja iesniegusi pierādījumus šī fakta apstiprināšanai. Prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas apgāztu atbildētājas pierādījumus par objekta apsekošanas neiespējamību.

Apsekošana nav bijis izšķirošs fakts apsardzes līguma izpildei, jo saskaņā ar apsardzes līguma 3.5.punktu pasūtītājs apņemas vienas stundas laikā nodrošināt kontaktpersonas ierašanos objektā gadījumos, kad izpildītāja patruļekipāža ieradusies objektā trauksmes signāla saņemšanas gadījumā, tomēr kontaktpersona atteikusies no ierašanās, tādējādi uzņemoties uz sevi atbildību par telpās notiekošo.

Saskaņā ar apsardzes līgumu klientam piedāvāts tehniskās apsardzes pakalpojums, kas nozīmē, ka tiek uzstādīti signāla devēji un atbildētājai noteikts pienākums reaģēt uz signāliem ne vēlāk kā četru minūšu laikā. Līgums neparedz ielaušanās nepieļaušanu (tad būtu nepieciešams nolīgt fizisko apsardzi, kas dežurē objektā), bet gan reaģēšanu uz signālu un vēlāko saprātīgo darbību veikšanu, lai novērstu sekas. Uz to norāda gan apsardzes līguma 2.1.punkts, gan 2.4.punkts.

Apsardzes līguma 6.1. un 6.2.punkts nosaka, ka pretenzijas jāiesniedz bez kavēšanās. Tā kā šādas pretenzijas no klienta nav saņemtas un pretenzijas saņemšana ir priekšnoteikums vainas konstatēšanai, nav pamata runāt par apsardzes līgumā noteikto pienākumu neizpildi.

Atsaucoties uz Īpašuma apdrošināšanas noteikumu 12.20.punktu, atbildētāja norādījusi, ka, izmaksājot atlīdzību, prasītāja izvērtējusi atbildētājas darbību un nav konstatējusi tajā pārkāpumus.

Tā kā apsardzes līgumā norādītā pakalpojuma būtība ir reaģēt uz jau notikušu gadījumu, tad nav pamats uzskatīt, ka gadījumā, ja pat atbildētājai būtu iespēja konstatēt caurumu sienā, tas nozīmētu, ka zaudējumus varēja novērst. Tātad neapiešana apkārt, nevar būt par cēloņsakarību tam, ka izdarīta zādzība, zādzība tiktu izdarīta jebkurā gadījumā.

Atbildētāja nepiekrīt tiesas konstatētajam, ka lietā nepastāv strīds par to, ka SIA ,,Greis" zādzības rezultātā nodarīti zaudējumi Ls 14 043,53 apmērā. Atbildētāja neapstrīd apdrošināšanas atlīdzības izmaksas faktu, bet neuzskata, ka tas pierāda zaudējumu apmēru.

Turklāt būtu jāvērtē arī paša cietušā līdzatbildība zaudējumu rašanās gadījumā (apsardzes līguma 3.1., 3.5., 3.7.punkta pārkāpums), kā to nosaka Civillikuma 1776.panta otrā daļa.

Šajā gadījumā ir iespējama tikai līgumiskā atbildība. Lai konstatētu zaudējumu apmēru, jākonstatē apsardzes līgumā noteikti zaudējumu aprēķināšanas un konstatēšanas noteikumi (apsardzes līguma 5.4.punkts). Atbildētāja nav saņēmusi pretenzijas no klienta, nav sasaukta komisija un konstatēts zaudējumu apmērs.

Apelācijas instances tiesas sēdē AAS „Gjensidige Baltic" pārstāve uzturēja apelācijas sūdzību, AS „G4S Latvia" pārstāvis sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

Novērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un lietas apstākļus to kopumā, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka AAS „Gjensidige Baltic" prasība nav pamatota.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu gadījumā, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pamatojoties uz minēto tiesību normu, Civillietu tiesu kolēģija pievienojas Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 10.aprīļa sprieduma argumentācijai, kuru neatkārto, jo atzīst to par pareizu.

Attiecībā uz AAS „Gjensidige Baltic" apelācijas sūdzības argumentiem Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka tie nav pamatoti.

Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Zaudējumu atlīdzības prasības apmierināšanai jākonstatē trīs priekšnoteikumi: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no evainojamības viedokļa, 2) zaudējumu esamība, 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (bezdarbību), bet kā ceturtais apsverams Civillikuma 1776.panta nosacījums (par cietušā paša vainu).

Lietā ir strīds par līgumiskas saistības izpildi, līgumiskās atbildības gadījumā jākonstatē līgumisks pārkāpums.

Prasītāja līgumsaistību izpildes pienākuma pārkāpumu saistījusi ar apsardzes līguma 2.1. un 2.3.punktu, norādot, ka atbildētāja nav veikusi pienācīgu objekta apskati, kā rezultātā trešās personas varējušas netraucēti īstenot zādzību, radot zaudējumus.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasība noraidāma, jo nav konstatējama atbildētājas prettiesiska rīcība (līgumsaistību neizpilde), kas būtu radījusi zaudējumus prasītājai, un nav konstatējams, ka zaudējumi nodarīti atbildētājas vainas dēļ.

Ņemot vērā, ka apsardzes līguma 2.1.punktu atbildētāja ir izpildījusi, proti, pēc trauksmes signāla saņemšanas apsargājamā objektā ieradusies četru minūšu laikā un par to informējusi klienta pārstāvi, kura atteikusies ierasties objektā un veikt iekštelpu pārbaudi, no kā izriet, ka pati apdrošinātā nav parūpējusies par zādzības novēršanu un nav izrādījusi atbildīgu attieksmi pret notikušo un iespējamām sekām kā krietns un rūpīgs saimnieks, nav pamata atzīt, ka atbildētāja rīkojusies prettiesiski un pārkāpusi apsardzes pakalpojumu līgumu, atstājot apsargājamo objektu. Atbildētāja izpildījusi pielīgto un reaģējusi uz saņemto trauksmes signālu objektā.

Pretēji Civilprocesa likuma 93.panta pirmajai daļai, prasītāja nav atspēkojusi atbildētājas iebildumus, ka par notikušo ir ziņots SIA „Greis" pārstāvim, un par objekta apsekošanas neiespējamību. Pierādījumus, ka objektu var apsekot, prasītāja, pretēji 2012.gada 17.oktobra tiesas sēdē norādītajam, nav iesniegusi (lietas 95., 98.lapa). Prasītājas iebildumi, ka nav informēta SIA „Greis" pilnvarotā persona, izteikti pieņēmumu formā. Apsardzes līgumā nav noteikta konkrēta persona, kurai jāziņo par trauksmi apsargājamā objektā.

Ievērojot minēto, nav pamata pārmest atbildētājai par apsardzes līguma 2.3.punkta pārkāpumu, kurā noteikts, ka apsardze un aizsardzība ietver sevī apsargājamā objekta un tā tuvākās apkārtnes novērošanu. Atbildētāja reaģējusi uz trauksmes signālu objektā, ziņojusi par trauksmi SIA „Greis" pārstāvim, objektā nav konstatējusi ielaušanās pazīmes un iespēju robežās apsekojusi objekta apkārtni.

No darbinieka, kurš ieradies objektā sakarā ar saņemto trauksmes signālu, paskaidrojuma (lietas 92.lapa) izriet, ka viņš ziņojis par ierašanos objektā, ka objektu no visām pusēm apsekot nav iespējams, taču SIA „Greis" pārstāvis to atstājis bez ievērības, jo noliktavā ieradies tikai no rīta (lietas 74.lapa), lai gan saskaņā ar apsardzes līguma 3.5.punktu pasūtītājs apņemas vienas stundas laikā nodrošināt kontaktpersonas ierašanos objektā gadījumos, kad izpildītāja patruļekipāža ieradusies objektā trauksmes signāla saņemšanas gadījumā. Kontaktpersona atteikusies no ierašanās, tādējādi uzņemoties uz sevi atbildību par telpās notiekošo.

Tāpat apsardzes pakalpojuma būtība ir reaģēt uz jau notikušu gadījumu, līdz ar ko nav pamata uzskatīt, ka gadījumā, ja pat atbildētājai būtu bijusi iespēja konstatēt caurumu noliktavas sienā, tas nozīmētu, ka zaudējumus varēja novērst, līdz ar ko nav konstatējams arī cēloniskais sakars starp zaudējumiem un prasītājas norādīto neatļauto darbību (bezdarbību) – apsargājamā objekta un tā tuvākās apkārtnes nenovērošanu.

Apdrošinātājs aizstāšanas (tiesību nodošanas) kārtībā iegūst tādas pašas tiesības (izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības apjomā) pret zaudējuma nodarītāju, kādas bija apdrošinājuma ņēmējam, līdz ar ko Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā nav pamatoti atbildētājas iebildumi, ka prasītājai nav tiesību vērst regresa prasību pret to.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa lietā iesniegtos pierādījumus novērtējusi vispusīgi un objektīvi, tiesas secinājumi atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem, līdz ar to spriedums ir pamatots un likumīgs.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432.-434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda

noraidīt apdrošināšanas akciju sabiedrības „Gjensidige Baltic" prasību pret AS „G4S Latvia" par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības Ls 13 743,58 piedziņu.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā 30 dienu laikā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2013.gada 9.decembrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.Jēkabsone

Tiesnese S.Sēbriņa

Tiesnesis G.Ungurs